O reprezentare a ceea ce este ascuns vederii

On Decembrie 05, 2022

Felul în care te vezi în mintea ta depinde de modul în care te raportezi la o viziune care depășește cu mult ceea ce poți vedea.

Eram la birou, cufundat într-o liniște obscură care își căuta odihnă. Nu priveam în jur, părea să nu mă mai intereseze nimic. Am lucrat până noaptea târziu, până ce sunetul vântului răcoros de iarnă a pătruns înăuntrul încăperii, totul căpătând o altă dimensiune, aceea a unui vis răscolitor în care păream să mă aflu în căutarea unei persoane dispărute, eu însumi devenind captiv într-un timp al neuitării dintr-o *Renascimento Contínuo*. Şi dacă a fost să-mi aștern gândurile pe hârtie, să-mi adun ideile ca niște simple fantezii, proces de contact cu propriul sine, cu atitudinile, cu gândurile, cu emoțiile mele, acest lucru s-a datorat în principal simulării unei realități care își exprima propriile forțe creatoare prin prisma modului în care mă raportam la universul imaginației mele.

Şi am adormit cu totul, cu ochii ațintiți spre stelele căzătoare ale cuvintelor pline de metafore care mi-au luminat sufletul într-un timp al tainelor fără de seamăn, cu gândul la ceea ce scriam într-un caiet plin de gânduri care mereu face loc altor gânduri.

Erau cuvinte desprinse de formă și de termenii rafinați, rostite prin gânduri repetate, dar imortalizate într-un desen al inimii mărit la scara întregului sistem solar și transformat într-un simbol al veșniciei, *Sanctrisya Ophorum*, desemnând o incursiune în memoria universală. Doar astfel, scormonind prin haosul deplasărilor într-un spațiu virtual, cvadridimensional, atât de mic încât gravitația copleșește totul, dincolo de care se întrevăd multiple forme abstracte de reflecție, viața mea interioară părea să devină tot mai accesibilă, fiindcă în sfârșit găsisem un loc în care să mă retrag, un loc de unde germinează "Călătoria Cuvântului".

Leadership: Poți să efectuezi o căutare de inversare a privirii și să aduci exteriorul în interior, fără să-ți uzurpezi suveranitatea lăuntricului?

Nicicând nu mi s-a mai întâmplat să merg atât de departe cu gândurile. Era ca și când aș fi trecut peste o barieră invizibilă, o linie de demarcație propusă de un timp al întoarcerilor la mine însumi, mereu amânate, dincolo de care cu greu mai puteam regăsi calea spre ceea ce credeam că poate fi un refugiu, un mod de a mă detașa de mediul înconjurător, de orice dimensiune materială.

Desigur, era posibil să aștept pur și simplu, să îmi dezintegrez imaginile și mesajele porțiunii din creier responsabile cu interpretarea undelor sonore și luminoase, ezitante și intense, precum cele dintr-un film tulburător în care schimbarea cadrelor creează o iluzie optică. Dar asta ar fi însemnat să-mi uzurpez suveranitatea lăuntricului, să-mi anulez rațiunea de a exista concomitent în două lumi paralele.

Ca să înțelegi universul, sau cum stau lucrurile în lumea visului fără de sfârșit, trebuie să demonstrezi că există o realitate independentă de construcțiile fizicianului teoretician, sau independentă de gândirea analitică a matematicianului autentic. Este vorba despre o realitate a conștiinței sau a sufletului în care visul nu este decât un eveniment care a fost sau va fi manifestat, o iluzie de tridimensionalitate venită dintr-un alt loc, provocând un soi de paramnezie: *"o iluzie de memorie în care trecutul și prezentul apar amestecate, realul și imaginarul se confundă. Subiectul întâmpină dificultăți în a localiza în timp în mod exact o amintire sau crede a recunoaște o situație, un loc, un obiect sau o persoană care sunt, în realitate, necunoscute".*

Leadership: Poți să creezi o imagine-amintire după descrierea unui model de viziune care transformă realitatea în vis, conform determinării unui context figurativ capabil de a semnifica interioritatea ta?

Desigur, uzurparea suveranității lăuntricului reprezintă o formă de manifestare a unei percepții distorsionate, exagerate despre sine într-o realitate care se confundă cu visul. Altfel spus, devii altcineva decât cine ești cu adevărat, mărind distanța dintre ceea ce vezi cu ochii tăi și ceea ce desenezi în imaginația ta.

O rază de lumină mi-a intrat în inimă și mi-a străpuns creierul la trecerea frontierei dintre două medii transparente, manifestându-se prin schimbarea direcției propagării unei singure unde de regret: "am trăit tot ce-am scris, dar nu am scris nimic din povestea visului meu". Până la urmă, este și ăsta un soi de tehnică de inversare a privirii, o extindere de la polii posteriori ai ochilor până la cortexul cerebral, făcând loc unui miraj al neconvenționalului, mai mult sau mai puțin conștient, să se manifeste ca o reprezentare a ceea ce este ascuns vederii, într-un *underground beyond the limits of the brain*.

Nu-i așa? Un vis de neuitat se realizează prin recursul la o lume a miraculosului. Iar eu nu știam dacă ceea ce vederea îmi arăta, începțoșând cumva trecutul și prezentul, era doar o halucinație, o viziune obstrucționată de pânza unei picturi cu design alb-negru, în care mă integrasem fără voie. Sau, poate că eram doar parte dintr-o imagine a cărui depărtare nu se vede, pentru că în orizontul cuvintelor mele stă veșnicia pe care trebuie să o întrevadă numai cititorul. Semnificația acestui aspect continuă să-mi scape, rămânând un fel de enigmă a destinului mistic, suspendată într-o însemnare arabă de la finalul unei cărți în care se văd reflectate, ca într-o oglindă inversă, vizualizările instantanee ale unui profil de conținut personalizat.

Leadership: Poți să determini linia de lungime a unei realități interiorizate care să ofere verosimilitate unei imagini din care se deprinde coerența unui Sine care transcende timpul și spațiul?

O mică istorie se poate naște din niște cuvinte propuse de o vedere de dincolo de timp, în interiorul unui vis care și-a găsit visătorul într-un prezent care nu vrea decât să se eternizeze, adunând toate trăirile precedente la un loc, ca într-o sincronie perpetuă. Totul părea strâns legat de fanteziile pe care cuvintele mele, singure, orientate spre reflecție, scrise și adunate în memoria universală, nu le puteau transmite decât ca limbaj al unei minții răvășite care luptă să-și pună puțină ordine în viața interioară.

Am adormit cu ochelarii pe ochi, fapt ce-a devenit scenă de respingere a dezechilibrului dintre realitate și iluzie, și m-am trezit cu vederea începțoșată. Ce ar putea fi? Totul se întâmpla ca și când m-aș fi scufundat într-un întuneric de nepătruns care se lăsa aprins doar de lumina Dumnezeirii. Se părea că merg printr-un nesfârșit labirint subpământean, fără felinar, doar ca să aflu cotiturile adâncurilor pe unde trebuia să o apuc.

Ceea ce se vedea ar fi putut fi altfel...

Un singur lucru e cert: nu-mi voi putea aminti niciodată realitatea din vis, fără să ies din realitatea care m-a ținut prizonier în acel vis, deci arătând cum văd eu lucrurile în interiorul meu. Şi chiar dacă acum nu sunt pregătit să trag o concluzie, alcătuind cuvinte din gânduri diferite, agățându-mă de o aparență de obiectivitate, voi încerca să privesc totul ca și când m-aș aștepta să adorm din nou, și în vis să mă văd din nou lucrând la birou, considerând că totul este doar o pură coincidență.

Astfel, am realizat că realitatea este oglinda unei iluzii care se repetă după un timp,

în altă formă. Eu însumi nefiind decât în căutarea unui refugiu sufletesc care oferă "din afară" o lume care îmi lipsește...

A determina linia de lungime a unei realități interiorizate înseamnă să arăți cum vezi lucrurile în interiorul tău, atâta vreme cât viziunea care formează o imagine-amintire parcurge traseul optic al unei vieți trăite anterior sau într-o mie de astfel de vieți.

O reprezentare a ceea ce este ascuns vederii este reprodusă într-o imagine a sinelui care se repetă într-o mulțime de alte visuri, la rândul lor urmate de un Like și un Oftat: "ce păcat că trebuie să mă trezesc la realitate..."

Source: https://neculaifantanaru.com/o-reprezentare-a-ceea-ce-este-ascuns-vederii.html